

Sonja Kaiblinger

L'ALIE
a
VZDUŠNÉ
ZÁMKY
seriálová láska

FRAGMENT

Lalie a vzdušné zámky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger

Lalie a vzdušné zámky

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sonja Kaiblinger

 FRAGMENT

čítanie pre radosť a poučenie

Sonja Kaiblinger
Lalie a vzdušné zámky

Originál *Lilien und Luftschlösser; verliebt in Serie, Folge 2*. vydalo vydavateľstvo
Loewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2015
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
Copyright © 2015, Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2015
ISBN: 978-3-7855-7879-7 (Loewe)

Preklad Silvia Ivanidesová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2018
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 746
Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018. Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2018

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN e-knihy 978-80-566-0839-5 (1. zverejnenie, 2018)
ISBN tlačovej verzie 978-80-566-0744-2 (1. zverejnenie, 2018)

ALBATROS MEDIA

Pre Georgea Clooneyho

Cliffhanger ['klɪfhæŋə]: angl.; doslovne v slovenčine znamená: visiaci z útesu.

Oblúbený štylistický prostriedok v televíznych seriáloch a tele-novelách. Znamená, že diel sa skončí presne v najnapínavejšom mieste a čitateľ alebo divák sa až v nasledujúcej časti dozvie, ako príbeh pokračuje. Takýto nečakaný koniec má svoj pôvod v románoch na pokračovanie z 19. storočia.

Používajú ho najmä scenáristi televíznych seriálov, aby prinútili divákov pustiť si ďalší diel. Aby to dosiahli, tesne pred prerušením deja často zaradia úplne nečakaný zvrät alebo extrémne nebezpečnú situáciu. Tento štylistický prostriedok radi využívajú aj spisovatelia, no čitatelia ho väčšinou nemajú v obľube.

V minulej časti *Ashworth Parku...*

Záhľadné dievča menom Abby sa ocitne v parku panského sídla rodiny Ashworthovcov na britskom Ostrove ruží. Abby je očividne zmätená a nespomína si, ako sa do Ashworth Parku dostala. Najprv ju považujú za novú slúžku, až kým teta Gladys nevyhlási, že v nej spoznáva svoju neter Abigale Barringtonovú-Whitleyovú, ktorá prišla na návštevu z New Yorku.

Štrnásťročná Abby sa ubytuje u tety Gladys v severnom krídle sídla a chaos nedá na seba dlho čakať. Čajové posedenia a plesy sú na dennom poriadku a ona nevie, čo si tam má počať. No najhorší zo všetkých sú podľa nej afektovaná pani domu lady Ashworthová a jej vzdorovitý mladší syn Jasper, ktorí z Abbinkej návštevy u tety Gladys nie sú vôbec nadšení. Zatiaľ čo Jasper jej od začiatku nedôveruje, lady Ashworthová sa vysmieva z Abbinho neznesiteľného amerického prízvuku a jej spôsobov.

Iný názor má starší syn Julian. K nekonvenčnému dievčaťu dokonca začne prechovávať lúbostné city. No napočudovanie sa Abby o tohto krásavca vôbec nezaujíma, radšej by po jeho boku videla skromnú slúžku Clarissu, a tak vymyslí náročný plán, aby ich dvoch dala dokopy.

Znepriateli si však podozrivého suseda DeWitta, jeho

márnomyseľnú dcéru Lydiu a osobného asistenta Charlesa Blackwooda. Boja sa, že toto dievča chce sabotovať ich tajné plány. Okrem toho sa vždy znenazdajky vytratí v tom najnevhodnejšom okamihu. Skrýva nejaké tajomstvo? A odkiaľ v skutočnosti prichádza?

Ashworth Park

Každý deň o 19.00 na Island TV

1

Niektoré veci jednoducho nedávali nijaký zmysel, bolo jedno, ako dlho som si nad nimi lámala hlavu. Súviselo to buď s tým, že som mala iba štrnásť a chýbali mi potrebné životné skúsenosti, alebo s tým, že moje IQ bolo skôr priemerné (rozhodne sa neblížilo k hranici XXL inteligencie ako u mojej sestry Deborah). Možno to však súviselo s tým, že existujú veci, ktoré sa skutočne vymykajú logike bez ohľadu na to, aký je človek múdry alebo skúsený.

Napríklad to, prečo Cukráreň u Bennyho za rohom neponúka donáškovú službu, hoci dokonca aj pán Lee z Dvadsiatej druhej ulice zvládol priviezť jedlo na bicykli až k nám do Brooklynu. Alebo prečo sa skutoční maniacy v New Yorku odvážia vyjsť von až po západe slnka, ako napríklad ten chlapík v trenírkach, ktorý na Times Square každý večer predpovedá koniec sveta. Alebo skutočnosť, že pri chutných jedlách sa v jedálni nikdy nedáva dupľa, no vždy dostaneme gigantickú naberačku hnusnej ovsenej kaše, ktorá ako vriaca láva kvapká cez okraj taniera.

Nuž a, samozrejme, toto tu.

Chlapec v našom byte.

Dobre, to neznelo až tak čudne, aj keď si neviem spomenúť, kedy sme Deborah alebo ja mali naposledy na návšteve mužskú bytosť. Okrem pána Leea z Dvadsiatej druhej ulice, ale ten iba prinášal rezance.

Nešlo ani tak o chlapca samotného, starosti mi spôsobovalo skôr to ostatné okolo neho. Lebo ten chlapec ležal premočený a v bezvedomí na maminom koberci v obývačke. Iste, mohlo ísť aj o normálneho týpka z našej školy, ktorý na koncoročnom plese vypil priveľa bowle. No tým, žiaľ, nebol.

Bol postavou zo seriálu.

Aby som bola celkom presná, išlo o Jaspera Ashwortha, chalana, nie, postavu z telenoveľy o britskej šľachtickej rodine, ktorá mi už hodnú chvíľu liezla na nervy. Ibaže sa tentoraz nevyskytoval na televíznej obrazovke, kde som ho mohla jednoducho prepnúť, keď mi začal piť krv. Nie, ležal rovno predou mnou – v našom newyorskom byte.

Áno, som si vedomá toho, ako to znie. Pochybovala som o vlastnom rozume a našťastie som nebola jediná. Moja priateľka Morgan na tom bola podobne. Biela ako stena kvočala na našom dokrčenom gauči a striedavo civela na Jaspera a na mňa. Ako Japonka bola síce prirodzene bledá, no teraz vyzerala, že chce neodkladne vracať.

„Abby, fakt sa to práve deje?“ zamrmlala a siahla po mojej ruke, akoby sa musela niečoho pevne chytiť. „Jasper... ťa sprevádzal počas tvojho premiestnenia z Ashworth Parku? Ale to... to nie je možné!“

Vytisla som zo seba utrápený povzdych. Pred pár dňami som ešte verila tomu, že je nemožné, aby sa normálny človek ocitol vo vymyslenej telenovele. No teraz mi stačilo pozrieť sa na seba, aby som vedela, že sa to deje. Mala som oblečené tie isté šaty s ružami, ktoré mi teta Gladys dala ušiť na ples. V reálnom živote by som si niečo také dobrovoľne určite neobliekla.

Pohľad mi sklzol na televíznu obrazovku, kde už nebežal *Ashworth Park* – telenovela, do ktorej som sa dennodenne premiestňovala vinou nejakej kozmickej kliatby, len čo začala hrať úvodná zvučka, a až do konca dielu som bola nedobrovoľnou súčasťou deja.

Medzitým už dávali správy. Išiel príspevok o štátnej návšteve premiéra Papuy-Novej Guiney, ukazovali Obamu, ako mu potriasa ruku. Preblesklo mi hlavou, že to v našej obývačke je oveľa lepší príbeh. Hoci diplomatické vzťahy s Papuou-Novou Guineou boli mimoriadne závažnou súčasťou diania vo svetovej politike. Aspoň v Deborinom svete.

Ako sa len toto mohlo stať? Prečo som sa – ako vždy po skončení vysielania – podľa plánu premiestnila zo seriálu do reality, no vzala som so sebou Jaspera? Celkom očividne sme tu mali do činenia s trhlinou vo vesmíre alebo s niečím podobným. Lebo ako inak by sa do našej obývačky dostalo niečo, čo tam vôbec nepatrilo a čo len ťažko vysvetlíme mame, keď vojde do dverí? A tým som nemala na mysli veľký flak od zmrzliny s banánom a brownies na koberci, ktorý ešte nikto nevyčistil.

„Ako sa sem dostal?“ vytisla konečne Morgan zo seba a zdvihla sa z gauča, aby si Jaspera dôkladnejšie prezrela. „To... je podobné ako v *Krubu*, kde cez televízor preklzne to kriedovobiele dievča zo studne a potom všetkých odpraví.“

Preglgla som. Strašidelné, áno, ale v tejto chvíli som nechcela myslieť na horory. Musela som svoju energiu využiť na to, aby som urobila, čo je teraz dôležitejšie. Rozhodla som sa, že budem ignorovať všetky reči o paralelnom svete a sústredím sa na to podstatné. Zranenie. Bezvedomie. Prípad núdze.

Bez zaváhania som si klakla na zem, schmatla som Jaspera za plece a otočila ho na bok, aby som mu mohla preskúmať ranu na spánku. Oči mal ešte vždy zatvorené a jeho tvár bola kriedovobiela. Pri pohľade na rozmazanú krv sa mi zrýchlil dych a horúčkovo som premýšľala, čo mám urobiť. V televízii to vždy vyzeralo tak jedno-ducho, no v skutočnosti som ešte nikdy nemusela ošetrovať zraneného.

„Jasper?“ Nešikovne som ho potľapkala po líci. Napriek dažďovým kvapkám bola jeho pokožka na dotyk teplá. „Počuješ ma? Prosím, prosím, povedz niečo.“

Jasper vtiahol do seba vzduch, krátko zažmurkal, a skôr než sa mu oči znova zavreli, zamrmľal niečo nezrozumiteľné. Ale známky života boli známky života.

„Preberá sa. No potrebujeme lekára, ktorý sa pozrie na tú ranu,“ povedala som a hnevala som sa, že mi táto najlogickejšia myšlienka nenapadla už skôr. Úprimne, nikomu by som neželala, aby mal v núdzi po svojom boku mňa. „Morgan, zavolaj záchranku!“

Morgan siahla po bezdrôtovom telefóne, začala ťukať a vzápätí zatajila dych. „Lenže... čo ak ho odvezú do nemocnice? A ako im vysvetlíme, kto to je? Okrem toho tam musí ukázať doklady. Majú seriálové postavy poistenie?“

Och, dokelu. Tolko k ignorácii paralelného sveta.

„Odkiaľ to mám vedieť?“ zvolala som, chytila som ho pod pazuchu a podoprela ho svojou hornou časťou tela, aby som zabránila tomu, že si prehltne jazyk, alebo niečomu inému hroznému, čo by sa mohlo stať. Svoj prvý telesný kontakt s chalanom som si rozhodne predstavovala úplne inak.

„Je to nepravdepodobné. Tvoj suvenír zo seriálu asi nemá ani platný pas,“ premýšľala Morgan, nerozhodne postávala v miestnosti a premeriavala si Jaspera a jeho ranu. Ešte vždy dosť prudko krvácala.

Morgan zvrážtila tvár.

Zvláštne. Myslela som si, že ľudia, ktorí zbožňujú horory, majú silnejšie žalúdky.

„Morgan, no tak, potrebujem tvoju pomoc!“ zavelila som a hľadala som niečo, čím by som mohla zastaviť krvácanie a obviazať ranu. „Choď, prosím, do kúpeľne a pohľadaj v lekárnicike obväz, niečo na dezinfekciu a... Čo to, dopekla, robíš?“

„Abby, je celý premočený,“ odvetila Morgan, ktorá medzičasom Jasperovi rozopla úplne celú košeľu. „Tie šaty mu treba rýchlo vy-zliecť, inak prechladne.“

Nemyslela som si, že by táto situácia mohla byť ešte neprijemnejšia, ako už bola.

„To je teraz jeho najmenší problém!“ zvolala som. „Potrebujem kompresnú gázu na zastavenie krvácania!“

Morgan poslúchla, odcupkala do kúpeľne a o niečo neskôr sa vrátila s maminou lekárníčkou. Na ranu som naniesla dezinfekčný roztok, pritlačila som na ňu gázu a potom ju omotala obvazom, no ten stačil sotva na dvojité ovinutie okolo hlavy.

„To je všetko?“

„Hej. Nič iné tam nebolo.“

„Potrebujem viac látky, aby som to celé zafixovala.“ Premýšľala som. „Daj mi svoje tričko, Morgan. Rýchlo!“

„Ale pod ním mám iba spodnú bielizeň.“

„No tak, daj mi to tričko!“

„Dobre, dobre.“ Morgan poslúchla, vyklzla z trička a podala mi ho. Takmer mi ho bolo ľúto, vyzeralo dosť drahé, ale mali sme tu predsa prípad núdze.

Roztrhala som ho na pásy, zauzlila som konce a upevnila nimi obvaz. „Myslím, že už krváca menej,“ skonštatovala som s úľavou. Naša prvá pomoc síce nevyzerala veľmi profesionálne, ale aspoň na začiatok pomohla.

V tom okamihu sa Jasper celkom prebral a slabo zdvihol hlavu. A potom, v návale emócií, ktoré boli preňho absolútne nezvyčajné, sa mi hodil do náručia.

„Abby! Je všetko v poriadku? Chcel som ísť za tebou a zrazu sa tam objavil Blackwood s lopatou. Myslel som si, že ťa zasiahol. A ja som ťa považoval za totálneho blázna, keď si vravela, že ťa

prenasleduje Abraham Lincoln.“ Zdvihol ruku a dotkol sa mojej brady. „Ty krváčaš.“

„To je *tvoja* krv, Jasper,“ vysvetlila som mu. „Vbehol si mu rovno do rany. Alebo do lopaty. Ani jedno neznie dobre.“

„Ach...“ Zrejme sa mu pomaly vracali spomienky na udalosti v šope. Siahol si na spánok a skrivil tvár. „Hej, to vysvetľuje tie bolesti hlavy. Ako dlho som bol v bezvedomí?“

„Ehm... Odhadujem... tri minúty?“

„Ešteže viem, ako sa volám, a nevidím dvojmo.“ A potom, akoby to bola tá najnormálnejšia vec na svete, sa vytiahol na našu sedačku, vzdychol si a hodil sa do vankúšov. Vidieť Jaspera ako seriálovú postavu na našom gauči bolo také čudné, akoby práve prišiel na večeru Mickey Mouse. Pričom *čudné* nebol ani zd'aleka výstižný výraz. Bolo to absurdné, surreálne, šialené. Vhodné slovo na to asi ešte nikto nevymyslel.

Jasper ohmatal poťah gauča. „Kam ste ma to zaviezli? K doktorovi Kinkleymu?“

„Ehm...“ bola jediná odpoveď, ktorá mi napadla.

„Keď som bol uňho naposledy, vyzeralo to tu celkom inak. Ale jeho žena už vtedy inklinovala k maľbám, na ktoré si človek musí najprv zvyknúť,“ pokračoval a zvedavo si prezeral tri mamine obrazy na stene – umelecké diela pozostávajúce z červeno-čiernych flákov, ktoré pokrstila ako *1., 2. a 3. svetová vojna*. Zároveň očividne hľadal niečo známe. „Sú tu moji rodičia? Alebo môj brat...“

Zasekol sa, lebo v tom okamihu vstúpila do izby Morgan a zostala stáť ako prikovaná. Jasperov pohľad sa zavrtal do jej ružovej podprsenky. Na tvári sa mu zrkadlil mix zdesenia a ohromenia. „Kto je to? Aj ona bola na ples?“

Morgan si duchaprítomne uchmatla z gauča vankúš a pritisla si ho na hrud'.

Jasper na ňu napriek tomu ďalej civel. Zmätené pokrútil hlavou. „Nič ma do toho nie je, ale prečo nemá na sebe žiadne tričko?“

„Lebo si ho zašpinil svojou krvou.“ Morgan k nemu vystrela pravú ruku, zatiaľ čo druhou držala vankúš. „Ja som Morgan, Abbina priateľka.“

Bola som čoraz nervóznejšia. Každú chvíľu môže Jasper zistiť, že toto nie je dom doktora Kinkleyho. A ja som nemala ani najmenšie tušenie, čo by som mu na to mala odpovedať.

„Morgan,“ zopakoval Jasper. Pomaly sa postavil na nohy a bezcieľne pochodoval po izbe, až kým nezastal pred obrovskou stenou zo skla, pre ktorú si mama tento byt vlastne vybrala. Veľkú časť výhľadu síce vyplňala príšerne škaredá stena domu s reklamou na nový druh koly, ale keď sa človek postavil do pravého rohu, mohol ponad rýchlostnú cestu dovidieť až k East River.

Jasper sa oprel o stenu, akoby hrozilo, že sa mu podlomia kolenná. Tvár som mu nevidela.

„Všetko v pohode?“ opýtala som sa a v tej istej chvíli mi došlo, že to bola riadne hlúpa otázka.

„Momentík. Doktor Kinkley býva v malej vile v Rosingtone.“ Jasper hovoril pomaly, akoby starostlivo vyberal každé slovo. „A my sa nachádzame niekde na treťom poschodí v...“

„Na druhom, ak mám byť presná. Podkrovný byt nad nami bol pre nás pridrahý, navyše v lete je tam hrozne horúco. Medzičasom sa tam nastahoval jeden Ind, pán Višvatma Balakrišna Parkarvarkar.“ Predtým sme si z toho s Deborah urobili hru, kto dokáže vysloviť toto meno rýchlejšie bez chýb. Ale potom sme prešli k tomu, že ho jednoducho budeme volať pán Gándhí, lebo je nízky a nosí obrovské okuliare. „Myslím, že on je na horúčavu zvyknutý.“

Vôbec som netušila, prečo som toto všetko Jasperovi hovorila. Žiaľ, už odjakživa som bola ten typ, ktorý v nepríjemných situáciách

jednoducho začne tárať, a je jedno, či to dáva zmysel, alebo nie. Moja krvno-mozgová bariéra v takýchto okamihoch totálne zlyhávala.

„Ach.“ Jasper chvíľku premýšľal. „Takže sme na druhom poschodí v...“ Obrátil sa k Morgan a ku mne. Jeho pohľad bol nepreniknuteľný. „Kde to vlastne sme?“

„V New Yorku,“ zamrmlala som a tvárila som sa, akoby som v tomto momente objavila na svojich šatách s ružami flak, o ktorý som sa nutne musela okamžite postarať.

„Presnejšie povedané v Brooklyne,“ poznamenala Morgan so zdvihnutým prstom. „Nie celý New York sa volá New York.“

„Ach,“ zopakoval Jasper, otočil sa k oknu a mlčal.

Vrhla som na Morgan neistý pohľad. To nebola bezpodmienečná reakcia, s ktorou som počítala. Skôr som sa obávala, že začne kričať alebo na mňa vyskočí. Veď v *Ashworth Parku* sa už viac ráz prejavili jeho psychopatické črty.

Jasper pár sekúnd ohúrene civel z okna, potom mu očividne niečo napadlo. „A ako to, že si nespomínam, ako som sa sem dostal?“ Znova sa otočil k nám a premeriaval si ma. „Napríklad na to, ako som opustil ostrov a nastúpil do lietadla? Koľko času medzitým prešlo?“

Zúfalo som zvažovala, či by som to mala vyskúšať s klamstvom, pravdou alebo nejakou kreatívnou polopravdou.

Rozhodla som sa hrať o čas. „To je veľa otázok naraz,“ odvetila som. Srdce mi prudko búšilo a ja som nemala ani potuchy, ako sa mám dostať z tejto šlamastiky.

„Je to iba jedna jediná otázka. Chcem vedieť, čo sa tu deje. A to ihneď,“ zavrčal. Prehrabol si svoje strapaté hnedé vlasy a znova mi venoval pohľad, ktorý som už veľmi dobre poznala. Akoby považoval za zbytočné diskutovať s duševne obmedzenými ľuďmi.

„Čo sa tu deje?“ zopakovala som a nevinne som sa obzerala po byte. „Čo máš na mysli?“

„Ešte raz pomalšie, aby si to pochopila, Abby,“ začal a vysunul dopredu spodnú čelusť ako môj matikár pán Clifford, keď ho pri-vádzam do zúfalstva. „Som tu. V New Yorku. V Spojených štátoch amerických. Pritom iba pred pätnástimi alebo dajme tomu dvadsiatimi minútami na nás oboch zaútočil pán Blackwood v šope v Ashworth Parku. V Anglicku, podotýkam. Už si to nepamätáš? Prosím, povedz mi, že si na to spomínaš.“

Sústredene som hľadela do stropu, akoby som skutočne mala problémy si spomenúť.

Jasper si očividne začal zúfať. „Myslel som si, že sme priatelia, Abby. No hej, aspoň naposledy sme si celkom dobre rozumeli... Odrazu sa ako šibnutím čarovného prútika presuniem z Anglicka do New Yorku. Za pár minút. Nie, sekúnd. A ani ty, ani tvoja priateľka v spodnej bielizni si nechcete dať tú námahu, aby ste mi vysvetlili, čo sa stalo.“ Prenikavo sa na mňa zahľadel.

Kým som mlčala, priala som si, aby sa podo mnou roztvorila zem. Uviazla som na mŕtvom bode. Nemala som vôbec žiadny plán, čo by som mohla Jasperovi povedať. V nijakom prípade sa nesmie dozvedieť pravdu. Lebo moja sestra Deborah mi výslovne zakázala prezradiť hociktorej zo seriálových postáv, že ich svet nie je nič iné iba čudesný paralelný vesmír.

Zo samého zúfalstva som dospela k rozhodnutiu. Bol to ten najbláznivejší nápad, aký som kedy dostala, ale musela som to aspoň vyskúšať. Nemala som iné východisko.

„Za pár sekúnd?“ Pohrdavo som sa zachichotala. „Za taký krátky čas je nemožné prekonať oceán. To funguje iba s dátami. Cez internet. Fotky alebo hudbu je možné rozložiť na dátové pakety.“

„Veď ja viem,“ nervózne zavrčal a znova sa hodil na gauč. „S hmotnými vecami sa to urobiť nedá. To by potom museli človeka rozložiť na atómy a na druhom mieste znova presne poskladať.“

„Podľa toho všetko nasvedčuje tomu, že si z teba vystrelilo tvoje podvedomie a fyzicky tu vlastne vôbec nie si. Nemohlo by to súvisieť s tým, že si už dávno chcel ísť do New Yorku? Že toto tu nie je nič iné, iba akási fantázia vytvorená z tvojich želaní?“

Morgan na mňa zmätene zízala. Pravdepodobne si kládla otázku, čo to, preboha, blabocem. Dúfala som, že môj plán vyjde. Jasper sa mi zdôveril, že chce odísť z ostrova, a teraz som sa pokúšala tohto žolíka využiť.

Jasper zvrátil čelo. „Ty si myslíš, že toto je sen? Hlúposť. Viem, aký je to pocit, keď človek sníva, a toto tu je realita.“ Uštipol sa do ruky. „Au! Vidíš? Skutočná bolesť. Chcem počuť pravdu.“

„Ved' to je pravda.“ Morgan súcitne chytila Jaspera za ruku. Pochopila a hrala tú hru so mnou. „Na čo posledné si vieš spomenúť?“

„Abby a ja sme spolu tancovali na plese, na tú hrozne sentimentálnu pesničku, ktorú nemôžem ani vystáť. *Unchained Melody*. A potom zrazu zmizla. Rozbehol som sa za ňou po schodoch, cez park až von k šope. Lialo ako z krhly.“ Jasper si napäto hrýzol spodnú peru. „A potom tam nebola iba Abby, ale odrazu aj Lydia. A DeWittov asistent Blackwood. Zaútočil na mňa a na Abby a udrél ma lopatou do hlavy.“

„Tak-tak, zranenie hlavy,“ skonštatovala som a našpúlila som pery. „To mnohé vysvetľuje.“

„Áno?“

„Takto by prichádzal do úvahy komatózny sen v dôsledku lebečno-mozgovej traumy,“ povedala som a vedomie som zdvihla jedno obočie. Netušila som, či je niečo také z medicínskeho hľadiska vôbec možné, táto hlúposť mi zostala v pamäti z nejakého lekárskeho seriálu. „Vedel si, že v kóme je vedomie neobmedzene aktívne?“

„V kóme?“ Prižmúril oči. „Takže mi chceš tvrdiť, že vôbec neseďím tu, ale ešte vždy ležím v bezvedomí v tej šope a krvácam? Úžasná predstava.“

„Nie v šope. Možno si skôr na infúziách na jednotke intenzívnej starostlivosti a dýchajú za teba prístroje.“

„Hneď sa cítim lepšie, ďakujem.“ Zvesil hlavu a prehrabol si vlas-
sy. „Takže toto je jediné vysvetlenie, ktoré máte? Komatózny sen?“

Opatrne som prikývla.

„Nuž, pacientov v kóme už bolo v Ashworth Parku fakt dosť,“
pripustil nakoniec.

To mal pravdu. Pacienti v kóme neboli v takom seriáli, ako je *Ashworth Park*, žiadnou zriedkavosťou. Strážnik Ashworthovcov raz napríklad náhodou spadol z útesu po tom, čo sa dozvedel, že si lady Ashworthová dala upraviť prsia. Mal v pláne predáť túto informáciu bulváru, no keď sa prebral z kómy, vysvitlo, že stratil pamäť, a lady Ashworthová z toho vyviazla bez ujmy.

„No vidíš,“ povedala som a láskavo som ho potľapkala po pleci.
„Všetko je to nadmieru jasné, no nie?“

„Jasné?“ Jasper sa na mňa skepticky pozrel. „V твоjich očiach teda toto tu nie je nič iné iba výplod mozgu? Komatózny sen, ktorý je napodiv zvláštne reálny?“

Prevítaval ma pohľadom. Prvý raz, odkedy sa poznáme, som mala pocit, že Jasper ma nepovažuje za nemajetnú falošnú dedičku, ale tomu, čo si myslím, robím alebo hovorím, pripisuje nejaký význam. Tu som bola jeho jediná blízka osoba. Dôveroval mi.

A ja som mu musela klamať.

„Keďže si ešte nikdy neležal v kóme, nemôžeš vedieť, aký býva ten pocit reálny,“ zamrmala som.

„Hm... môže byť.“ Jasper mi znova venoval dlhý pohľad, keď sme zvonku začuli štekot. Pebbles!

„Abby, myslím, že tvoja mama a Deborah sú späť!“ zvolala Morgan rozrušene. „Každú chvíľu prídu sem hore. Čo s ním teraz urobíme?“

Ešte aj toto. Úľavu, že Jasper očividne skočil na moju lož, vystriedala čistá panika. Už som počula hučanie výtahu.

„Tvoja mama?“ zopakoval Jasper.

„Hej, dočerta, moja mama!“ Bezradne som ho schmatla za ruku a ťahala do svojej izby. Musím ho niekde schovať. A to rýchlo! Pohľad mi padol na dvere do šatníka. Tam sa mama a Deborah určite nebudú pozeráť, lebo v ňom mám neuveriteľný bordel. „Vari si si nemyslel, že tu bývam sama?“

„Ty tu bývaš?“ zahundral Jasper, kým som ho jemne ťahala do šatníka. Ohúrene sa v ňom obzeral. Morganin matrac pre hostí ležal medzi regálmi. Spomedzi dvoch tričiek vytŕčala zastrčená podprsenka.

„No hej, nie tu v skrini, ale v tejto izbe. Jasper, počúvaj ma chvíľku, prosím ťa.“ Pozrela som sa rovno naňho. Strapaté vlasy mu medziťm vyschli, kruhy pod modrými očami nabrali gigantické rozmery, okrem toho mal na krku červené ťľaky, pravdepodobne z rozrušenia. Napriek tomu stále vyzeral dobre. „Prosím, dôveruj mi aspoň tento jeden jediný raz! Moja mama sa v žiadnom prípade nesmie dozvedieť, že si tu. Dobre? Správaj sa pokojne alebo ešte lepšie: skús si pospať alebo tak...“

Jasper vytiahol jedno obočie. „Veď ja už spím.“

„Ako prosím?“

„Predsa ležím v kóme.“ Podľa sarkazmu v jeho hlase som spoznala, že mi ten príbeh ešte celkom nezhltoľ. „Komatózny sen, tak si povedala. Či nie?“

„Aj v snoch môže človek spať,“ rýchlo som ho uistila a vrhla som bleskový pohľad do chodby. Morgan, ešte vždy polonahá, krúžila po byte a cestou šmarila dezinfekčný prostriedok do mraziaceho boxu v chladničke. Dúfala som, že mama dnes nemá v pláne robiť zmrazené makaróny.

„Teda by šlo o takpovediac... sen v sne?“ Jasper sa poškrabal po hlave.

„Jasper, nemohli by sme to vyriešiť neskôr?“ prosíkala som. Počuť som, ako sa v zámke vchodových dverí otáča kľúč.

„Tak dobre.“ Jasper sa obzeral. „Nepredpokladám, že tu nájdem nejaké suché veci, ktoré by mi sedeli...“

Napadlo mi, že v pivnici máme ešte plastové vrece s prastarým oblečením po otcovi, ktoré si po rozvode s mamou nevyzdvihol. Tie veci pochádzali z osemdesiatych rokov, ale boli lepšie ako nič. „Postarám sa o vhodné oblečenie.“

Už som takmer vyšla z dverí, keď ma Jasper zadržal. Na perách sa mu mihol úsmev. „To všetko je totálne bláznivé, Abby.“

Zatajila som dych. Bláznivé? Veď vie iba polovicu. Ešte mu napríklad nebolo jasné, že ktosi na mňa uvalil kozmickú kliatbu, ktorá ma každý deň premiestňuje do seriálu. A že on sám je iba postava z neho, ktorú som omylom zobrala so sebou.

„Bláznivé, áno!“ Chichot, ktorý som zo seba vytisla, znel ako smiech šialenca z uzavretého oddelenia. „Bláznivé, bláznivé, bláznivé. Dobrú noc, Jasper.“

2

V celom tom blázinci som takmer zabudla, že som ešte vždy mala na sebe šaty s ružami od tety Gladys. Rýchlo som vkĺzla do najbližšej džogingovej súpravy, ktorá bola poruke, až potom som išla do kuchyne za mamou a Deborah, ktoré tam práve vybaľovali nákupné tašky. Keďže Morgan nemala žiaden vrchný diel, obliekla si bundu, krátko obe pozdravila a hneď nato sa vyparila.

Pri večeri som si dala veľkú námahu, aby na mne nebolo nič poznať, hoci som dokázala prehltnúť ledva jeden kúsok kurčťa. Kým som umierala od strachu, mama a Deborah očividne nenadobudli nijaké podozrenie, že sa v našom byte nachádza ešte niekto iný okrem nás. Hádám bude Jasper naozaj spať a nedostane nápad poobzerať sa po izbách.

Keď mama upratovala kuchyňu (ktorá pripomínala bojové pole – ako vždy, keď varila ona), Deborah ma zobrala nabok, aby zo mňa vytiahla, čo sa dialo v poslednom diele. Moja sestra bola jedna z mála, kto vedel o mne a seriálovom prekliatí *Ashworth Parku*. Bohužiaľ, ani napriek vysokému IQ sa jej zatiaľ nepodarilo vyslobodiť ma z neho.

„Tak ako prebiehala operácia *Happyend*?“ chcela vedieť. „Dali sa Julian a Clarissa dokopy?“

„To neviem celkom presne,“ pokrčila som plecami. „Urobila som všetko, čo bolo v mojich silách, dokonca spolu tancovali. Či je však